

[Gregersen.]

dette Omraade skulde handle fuldkommen paa eget Ansvar. Jeg har jo ikke sagt, at der intet skulde gøres for at værne Befolkningen mod Smuds og Snavs; tværtimod, jeg citerede jo den Paragraf af Ingeniør Arnold Poulsens Forslag, der netop giver ganske bestemte Regler herfor.

Jeg mener altsaa vedblivende, at fri Næring maa være det bedste, og jeg kan heller ikke anerkende, at der skulde blive Tale om Udbygning fra Kapitalens Side. Naar der er fri Næring, vil der jo altid kunne oprettes det Antal Teatre, der er nødvendigt for at hidføre den rette Konkurrence, og det, det drejer sig om, er jo, som det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen har gjort opmærksom paa, at dette Teater — Folkets Teater — skal være saa billigt og saa godt som vel muligt. Her svarede den højtærede Justitsminister ikke det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen rigtigt, for det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen har jo ikke foreslaaet at afskaffe Skatterne, Kulturskatten eller Forlystelsesskatten; tværtimod, det, han opfordrede Justitsministeren til, var at sørge for, at der blev skaffet Lighed paa den Maade, at de andre ogsaa kom til at betale en Skat af tilsvarende Højde.

Justitsministeren (Steincke): Jeg hørte med sædvanlig Interesse paa det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmits velformede Redegørelse for, at Kvindernes Lige- ret skulde være en Fortrinsret for Kvinderne, og jeg er ogsaa meget villig til at diskutere, om det ikke er naturligt under Hensyn til de særlige kvindelige Egenskaber — det ærede Medlem nævnte her ret naturligt Intuitionen — at faa anbragt en Kvinde i Filmsraadet. Men jeg anser det for mere rimeligt at diskutere dette bag Udvalgets snævre Vægge for ikke at risikere at blive misforstaaet paa dette overordentlig vanskelige Omraade.

Jeg var klar over, at det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen ikke følte, at mine en halv Time lange og grundige Oplysninger i mindste Maade havde afsvækket hans Tale. Hvorledes skulde dette overhovedet være mig muligt? Selv om jeg dyngede Oplysning paa Oplysning, der viste, at der ikke skete en Udvidelse af Justitsministerens Bemyndigelse, var jeg fuldkommen klar over, at naar det ærede Medlem paa ny tog Ordet, vilde det vise sig, at Protesten var det samme som — nej, jeg tør ikke gaa videre, men i hvert Fald var jeg klar over, at det ikke vilde være mig muligt at afsvække

det ærede Medlems Tale. Det lykkedes dog bagefter det ærede Medlem at røbe, at han ikke var fuldt saa sikker som forleden Dag, idet han over for mine nye Oplysninger gjorde opmærksom paa, at Loven af 1933 er et Kompromis, og det kunde jo dog meget godt tænkes, at Venstre, formentlig under det ærede Medlems Førerskab paa dette Omraade og i Kraft af Udviklingen ude i Verden, netop i de følgende Aar var kommet til at se saadan paa det, at man nødvendigvis maatte gaa mere og mere i frisindet Retning. Det skulde kun glæde mig, hvis Forholdet var saaledes. Det er jo ikke paa andre Omraader lykkedes Venstre at følge med i en saadan Udvikling. De taler altid om Frihed og Frihed og Frihed, men i Realiteten er den Frihed, de ønsker, ikke af en saadan Karakter, at nogen af os andre vilde være glade ved at leve under den. Jeg kan ikke se, hvad det er for en Udvikling, det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen hentyder til, som paa dette Omraade skulde føre bort fra Bevillingssystemet i Kraft af Forholdene siden 1933, og jeg vil gerne spørge ham, hvis han finder det rimeligt at svare, her eller i Udvalget, hvad det er, han tænker paa.

Den Forhandling, den ærede Ordfører for Venstre sluttede med at tale om, som skulde resultere i et helt andet Forslag, har den ærede Ordfører for de Radikale jo kvalt paa en saa effektiv Maade, at jeg paa dette Omraade haaber, den ærede Ordfører for Venstre er blevet afsvækket lidt.

Til den ærede Ordfører for de Konserverative vil jeg sige, at det er meget rigtigt, hvad der kom stærkere frem i Dag, end det er kommet frem i Pressen i hvert Fald, og ogsaa i Forhandlingerne forleden, at Uenigheden i første Række drejer sig om Afgifternes Størrelse, og hvis jeg ikke havde pillet saa stærkt ved disse Afgifter, føler jeg mig fuldkommen og inderligt overbevist om, at man ikke pludselig var blevet saa voldsom Tilhænger af at gaa over fra Bevillingssystemet til fri Næring, som man nu er blevet fra mange Sider; saa havde man slugt baade Filmsfond, Filmsraad og Filmcentral og de andre Bestemmelser. Hvis jeg har Ret heri, maa jeg altsaa se med Fortrøstning paa Muligheden af at faa det ærede Medlem Hr. Hasle med til Loven; der skal blot ændres lidt i de „alt for høje“ Afgifter; saa begynder det at glide, naar man kan være sikker paa, at Indehaveren af en Bevilling ogsaa fremtidig bevarer sin personlige Interesse i Foretagendet, som det ærede Medlem udtrykte sig; og der skal jo ikke saa forfærdelig mange Penge